

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **Ing. H. K.**
bytem X
zastoupená Mgr. Barborou Kolářovou, advokátkou
se sídlem Opletalova 1525/39, Praha 1 – Nové Město

proti
žalovanému: **nejvyšší státní tajemník**
se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2024, č. j. MV-172234-32/SR-2021,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně byla rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu financí (dále jen „prvostupňový správní orgán“ nebo „služební orgán“) ze dne 19. 8. 2021, č. j. MF-23857/2021/3002-19 (dále „prvoinstanční rozhodnutí“), dle § 61 odst. 1 písm. c) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 23. 12. 2024 (dále jen „zákon o státní službě“), s účinností od třetího dne následujícího po dni doručení tohoto rozhodnutí, nejdříve však od 1. 9. 2021, převedena na služební místo č. 400703 SFÚ – Sekce výkonu daní II - Odbor cenové kontroly - Oddělení cenové kontroly V ve Specializovaném finančním úřadu, v oborech služby Finance a Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry, se službou na služebním místě na dobu neurčitou a se služebním působištěm v Praze. Výrokem II. prvoinstančního rozhodnutí pak byla žalobkyně zařazena do 12. platové třídy a 11. platového stupně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 1. 2022, č. j. MV-172234-6/SR-2021, zamítl a rozhodnutí služebního orgánu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 26. 6. 2024, č. j. 6 Ad 5/2022-57, rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2022 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V záhlaví tohoto rozsudku uvedeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně opět zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojí žalobkyně nyní podanou žalobou.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že usnesením vlády České republiky č. 558 ze dne 21. 6. 2021 (dále jen „usnesení vlády č. 558“) byla s účinností od 1. 7. 2021 schválena změna systemizace služebních a pracovních míst, jejíž součástí byl i návrh na změnu systemizace v Ministerstvu financí podle § 18 zákona o státní službě s účinností od 1. 8. 2021. K té došlo na základě rozsudku městského soudu ze dne 21. 4. 2021, č. j. 8 A 124/2020-65, v němž soud dospěl k závěru, že Ministerstvo financí nemůže pokračovat ve výkonu cenové kontroly v oblasti vodovodů a kanalizací, neboť věcně příslušným orgánem k provádění cenových kontrol je pouze Specializovaný finanční úřad. S ohledem na tuto skutečnost došlo ke zrušení 9 služebních míst v Ministerstvu financí a vytvoření 3 služebních míst ve Specializovaném finančním úřadu. Tyto změny se promítly do služebního předpisu č. 4/2021 a č. 5/2021, na základě kterých bylo zrušeno oddělení 1602 – Cenová kontrola v Ministerstvu financí – a tedy mimo jiné i služební místo, na němž byla dosud zařazena žalobkyně. Následně bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí o převedení žalobkyně na jiné služební místo. V návaznosti na zrušovací rozsudek městského soudu sp. zn. 6 Ad 5/2022 se pak žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval žalobkyní tvrzenou diskriminací z důvodu věku. Uzavřel, že v postupu služebního orgánu týkajícího se státních zaměstnanců zařazených ve zrušeném oddělení 1602 diskriminaci neshledal, což vyplývá jak z vyjádření služebního orgánu, tak i z podkladů doplněných do spisového materiálu v rámci odvolacího řízení. Ohledně pozice žalobkyní poukazovaných třech státních zaměstnanců žalovaný zjistil, že dle charakteristiky služebních míst všech státních zaměstnanců zařazených původně v oddělení 1602 tyto vykonávali činnosti v oblasti cenové politiky. Metodická činnost pak nebyla uvedena pouze u žalobkyně. U jednotlivých státních zaměstnanců zařazených do oddělení 1601 nabývala různého charakteru (např. v případě služebního místa Mgr. Ing. D. a Mgr. K.). Společným jednotícím prvkem, a tedy i důvodem pro přechod části služebních zaměstnanců do oddělení 1601 pak byla jejich předchozí spolupráce s tímto oddělením, přestože byli formálně zařazení do oddělení 1602. Ing. K. byl od měsíce září 2020 dle pokynu pověřeného ředitele odboru 16 pověřen zpracováváním agendy odvolacích správních řízení. V důsledku tohoto opatření se podařilo v průběhu roku 2021 zpracovat všechny zbývající spisy. V návaznosti na změnu charakteristiky služebního místa pak byly tomuto zaměstnanci přidány další dvě činnosti oddělení. Vykonával-li proto tento zaměstnanec po celou dobu, po kterou byl zařazen v oddělení 1602, činnost v oddělení, do něhož byl následně téměř v stejném rozsahu zařazen, považuje žalovaný takové vysvětlení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pro zachování jeho služebního místa za dostatečné. Co se týče Ing. O., přestože tato zaměstnankyně konkrétně neměla v náplni činností uvedeny blíže žádné metodické činnosti, měla zadáno několik úkolů souvisejících s činností oddělení 1601 a sestavování přehledů o činnosti cenové kontroly a přehledu o provedených kontrolách. V souvislosti s přechodem jejího služebního místa pak došlo k převodu vícero druhů činností [např. ze služebního místa č. 3434 a služebního místa vedoucího oddělení, k nimž byla nebytná znalost metodik různých cenových orgánů (VaK, celní správy, SÚKL, ERÚ a dalších)]. U této zaměstnankyně byla rovněž upřednostněna její spolupráce se SOVAK a dalšími organizacemi, přičemž tato činnost v sobě obsahuje též „metodické“ vedení uvedených organizací. Takové vysvětlení po výběr dané zaměstnankyně považuje žalovaný za racionální a odpovídající manažerskému rozhodnutí služebního orgánu. Ohledně Mgr. K. žalovaný uzavřel, že tento zaměstnanec byl vybrán pro svou metodickou činnost v oblasti správního trestání a výkon služby ve vícero oblastech a byl rovněž s ohledem na vytíženost oddělení 1601 pověřen vícero úkoly v tomto oddělení. Kromě toho z návrhu na změnu systemizace je v případě služebního místa Mgr. K. uvedeno, že toto služební místo bude na Ministerstvu financí zachováno také vzhledem k agendě spojené s navazujícími právními kroky v probíhajících a ukončených správních řízeních a soudních procesech. Dle názoru žalovaného je proto takové manažerské rozhodnutí služebního orgánu ve vztahu k uvedeným zaměstnancům logické a odpovídající nastalé situaci. Odmítl proto, že by se jednalo o šikanózní a diskriminační jednání vůči žalobkyni z důvodu věku.

3. Ohledně vhodnosti volného služebního místa žalovaný uzavřel, že služební orgán postupoval v souladu se zákonem o státní službě a Metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019 (dále také jen „metodický pokyn“). Ve vztahu ke služebnímu místu ministerského rady v Ministerstvu zemědělství žalovaný uvedl, že pro toto služební místo byl stanoven obor služby Vodní hospodářství, kterým žalobkyně nedisponovala. Z uvedeného důvodu jej služební orgán při vyhledávání volných služebních míst neposuzoval, přičemž se primárně zaměřil na služební místa v oborech služby, v nichž žalobkyně službu doposud vykonávala. Takové služební místo našel a v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí tento svůj výběr náležitě odůvodnil. Žalovaný uzavřel, že dosavadní služební místo a to, na něž byla převedena, sice nejsou totožná, podstatná část vykonávaných činností je nicméně obdobná původně vykonávaným činnostem. Stejně tak není služební orgán povinen žalobkyni převést na služební místo ve stejné platové třídě. Služební orgán služební místa ve stejné platové třídě navíc vyhledával, avšak takové vhodné místo nenalezl. Není ani stanoveno, že by státní zaměstnanec nemohl být převeden na služební místo, na němž by musel vykonat úřednickou zkoušku v dalším oboru služby. Nesložila-li by žalobkyně zkoušku, není to důvodem pro skončení služebního poměru, ale toliko k opětovnému převedení. Dále prodloužení doby, po kterou musí žalobkyně každý den dojíždět do zaměstnání, samo o sobě nevhodnost služebního místa nezpůsobuje. Rozhodné dle žalovaného je, že se jedná o služební místo ve stejné obci, v níž bylo původní služební místo, a žádná zdravotní či jiná omezení, kromě důchodového věku, nevyplyvají ani z lékařského posudku o pracovnělékařské prohlídce ze dne 1. 11. 2019. Co se týče posouzení služebního místa v jiných obcích, kam by měla žalobkyně příznivější dojíždění, k tomu žalobkyně nevyslovila souhlas a ani o takové převedení výslovně nepožádala.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Městský soud předepisuje, že s ohledem na obsáhlou žalobní argumentaci níže vymezuje pouze ve stručnosti okruhy žalobních námitek a jejich základní smysl, přičemž pro přehlednost

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

uvede soud jednotlivé námitky v samostatných kapitolách, v nichž i shrne vyjádření žalovaného k daným námitkám.

II. 1 Námitka nerovného a diskriminačního jednání služebního orgánu

5. **Žalobkyně** v podané žalobě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a dále netransparentní, diskriminační, nesprávný a nezákonný postup služebního orgánu vůči žalobkyni v souvislosti se změnou systemizace, sledující nelegitimní cíl a obcházení zákona o státní službě. Služební orgán již předem rozhodl o tom, kterým zaměstnancům rušeného odboru 1602 umožní pokračovat v jejich stávajícím zaměstnání u Ministerstva financí, a které zaměstnance převede na Specializovaný finanční úřad, aniž by se pokusil pro tyto převáděné zaměstnance nalézt vhodná služební místa odpovídající jejich kvalifikaci a dosavadnímu zařazení. Jednalo se přitom o rozhodnutí postavené výhradně na osobních preferencích zaměstnance pověřeného řízením odboru Ing. T. a o diskriminaci na základě věku. Žalobkyně upozornila, že zrušujícím rozsudkem městského soudu sp. zn. 6 Ad 5/2022 byla již jednou výslovně potvrzena nezákonnost postupu služebního orgánu a služebních předpisů č. 4/2021 a č. 5/2021, což žalovaný při novém projednání nezohlednil.
6. Nerovný přístup spatřuje žalobkyně zejména v tom, že zatímco ona a její kolegové byli již na schůzkách v květnu 2021 informováni o přesunutí na Specializovaný finanční úřad, ohledně ostatních zaměstnanců byly v témže období uplatňovány zcela jiné postupy spočívající v nabízení volných služebních míst ve stejné platové třídě, stejném služebním orgánu, umožnění podání žádosti o přesun na tato místa bez výběrového řízení či rovnou zachování a přesunutí tří konkrétních služebních míst spolu se zaměstnanci Mgr. K., Ing. K. a Ing. O. do oddělení 1601. Tímto postupem tak byly zvýhodněni až na jednu výjimku v podobě Mgr. K. pouze mladší zaměstnanci oproti těm v (před)důchodovém věku, to vše bez jakýchkoliv objektivních kritérií (dosavadní náplň činnosti, odborné předpoklady, doba trvání služebního poměru) a zcela netransparentně. Při aplikaci objektivních kritérií by přitom žalobkyně tyto splňovala ve větší míře. Kromě toho měla být dle žalobkyně na volná služební místa v oddělení 1601 v souladu se zákonem o státní službě a s čl. 62 odst. 6 metodického pokynu vyhlášena a realizována výběrová řízení.
7. Za účelový považuje žalobkyně tvrzený důvod převedení tří služebních míst v podobě zachování metodické činnosti. U Ing. K. bylo žalovaným v napadeném rozhodnutí potvrzeno, že se věnoval výlučně prosté přestupkové agendě v oboru taxislužby a vyřizování odvolání a nevykonával ani žádnou kvalifikovanou činnost ve vztahu k vodárenství. Metodickou činnost, pro jejíž převahu měl mít tento zaměstnanec zachováno služební místo, tak vůbec nevykonával a neměl ji ani v charakteristice služebního místa vyjma části shodné se všemi zaměstnanci oddělení 1602. Ing. K. rovněž mohl vést správní řízení na základě své praxe, tedy bez nutnosti úřednické zkoušky, nebyl však kvalifikován k ostatním, především k metodickým činnostem. Obdobná situace byla i u Ing. O., u níž žalovaný uznal, že metodické činnosti nevykonávala. Jde-li pak o spolupráci se SOVAK a dalšími zájmovými organizacemi, s těmi komunikovali všichni zaměstnanci oddělení 1602, nejvíce pak Ing. J., Ing. T. a rovněž Mgr. K. Ve vztahu k „sestavování přehledů“ žalobkyně uvedla, že se jedná o prostou a kompilační činnost. Při této činnosti jde o vytvoření tabulky se seznamem kontrol na základě podkladů, které ale Ing. O. nepřipravuje, pouze vkládá do tabulek a publikuje. K dané činnosti tak není potřeba žádná rozsáhlá znalost právní úpravy a Ing. O. tak vykonávala v drtivé většině pouze administrativní, organizační a podobné pomocné činnosti. Tím je však popřen údajný důvod pro výběr služebních míst. Co se týče Mgr. K., tento alespoň disponuje potřebným vzděláním, kvalifikací, má složeny potřebné úřednické Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zkoušky a metodickou činnost vykonával. Porovná-li se však míra a obsah metodické činnosti, délka praxe, praktické znalosti problematiky všech oblastí cenové kontroly a délka trvání služebního poměru, splňuje tento zaměstnanec kritéria shodně či méně než zaměstnanci převedení na Specializovaný finanční úřad. Ani jedno ze zachovaných služebních míst totiž nemělo systemizovanou metodickou činnost v takové míře, aby mohlo jít o objektivně významné a jediné výběrové kritérium opomíjející veškerá další kritéria (délka trvání služebního poměru, započitatelná praxe, počet a obsah složených úřednických zkoušek, vzdělání). Ve vztahu k žalobkyni byl přitom podíl metodické činnosti v rámci výkonu služby u jednoho zachovaného služebního místa shodný a u dvou významně vyšší.

8. Dalším důvodem pro zachování služebních míst pak nemůže být ani to, že převedené osoby fakticky s oddělením 1601 spolupracovaly, neboť zde plnily úkoly, které zcela nesouvisely s metodickou činností, nadto byly zadávány jako mimořádné a hrazeny prostřednictvím zvláštních finančních odměn. Měla to totiž být právě míra podílu metodické činnosti na jednotlivých služebních místech oproti ostatním činnostem, která měla být rozhodujícím kritériem pro zachování a převedení služebních míst do oddělení 1601. To ostatně vyplývá i z návrhu na změnu systemizace, v níž je tvrzeno, že na tři služební místa bude převedena koncepční a metodická činnost z převáděných služebních míst.
9. V této souvislosti žalobkyně upozornila, že uvedení zaměstnanci zároveň pobírali několikanásobné odměny oproti ostatním zaměstnancům, přitom současně i nadále pobírali plat za své služební místo. To vše za situace, kdy mimořádné úkoly nemají být plněny na úkor řádného výkonu služby a má jít o činnost nad rámec tohoto výkonu. Dle žalobkyně se jedná o další projev dlouhodobé diskriminace starších zaměstnanců, služebně angažovaných před nástupem Ing. T., neboť rovněž žalobkyně nad rámec svých pracovních povinností splnila řadu úkolů, a přestože se jednalo o činnosti srovnatelné s mimořádnými úkoly, nebyly jí za to odměny přiznány, případně ve výrazně menší výši.
10. Přednostní a individuální zvýhodňující postup byl pak dle žalobkyně aplikován rovněž u dalších věkově mladších státních zaměstnanců z rušeného oddělení 1602, když jim bylo umožněno přesunutí na jiná služební místa v oddělení 1601 formou zařazení na služební místo, formálně na základě jejich žádosti. Těmto zaměstnancům byly ze strany služebního orgánu předány konkrétní informace o existenci těchto volných pracovních míst a o možnosti se o ně ucházet, přičemž ve shodné době bylo žalobkyni k jejím opakovaným žádostem tvrzeno, že žádná vhodná volná místa ve služebním orgánu nejsou. Služební orgán nikterak nevysvětlil, z jakého důvodu výlučně u žalobkyně a jejích kolegů, předem určených k převedení na Specializovaný finanční úřad, vyčkával po tak dlouhou dobu s aktivním řešením vyvstálé situace. Žalobkyně upozornila, že tímto postupem následně všichni tito další „mladší“ zaměstnanci rušeného oddělení 1602 dostali možnost na vlastní žádost přejít do oddělení 1601, pouze zaměstnanci (před)důchodového věku byli delimitováni na Specializovaný finanční úřad.
11. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že otázku přesunu tří zaměstnanců do oddělení 1601 vypořádal a řádně se touto otázkou zabýval na stranách 18 až 21 napadeného rozhodnutí. Ohledně nutnosti vyhlásit výběrové řízení žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Ads 205/2021-61, č. 4544/2024 Sb. NSS, s tím, že znění čl. 62 odst. 6 metodického pokynu je již touto judikaturou překonáno. K polemice žalobkyně s čl. 54 odst. 3 metodického pokynu žalovaný uvedl, že dovedeno ad absurdum by služební orgán nemohl nikdy přistoupit k přesunu služebních míst obsazených státními zaměstnanci a musel by vždy formálně rušit a zřizovat totožná služební místa na novém

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

útvary. Ohledně procesu přesunu vzal žalovaný za stěžejní nově doplněný podklad v podobě návrhu na změnu systemizace od 1. 7. 2021 a od 1. 8. 2021 – sekce 04 a skutečnost, že služební orgán upřednostnil skupinu státních zaměstnanců, kteří kromě metodické činnosti zároveň spolupracovali s oddělením 1601. Co se týče žalobkyní namítaného věkového hlediska, dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí k tomu, že vzorek státních zaměstnanců rušeného oddělení 1602 je příliš malý na to, aby bylo možné jednoznačně vyvodit závěry o diskriminaci starších zaměstnanců. V souvislosti s nedostatečnou komunikací dal žalovaný žalobkyni částečně za pravdu nicméně dodal, že se tato vztahovala k období května a června 2021, tedy k období předcházejícímu rozhodování služebního orgánu o převedení žalobkyně. V dané věci je podstatné, že služební orgán vyhledal vhodné služební místo a toto převedení následně realizoval. Za nepravdivé pak označil žalovaný námitku žalobkyně o nedostatečném vypořádání otázky diskriminačního jednání ve vztahu k dalším služebním místům v oddělení 1601, když se touto problematikou v napadeném rozhodnutí zabýval. Dodal, že aktivitu této skupiny zaměstnanců nelze služebnímu orgánu klást k tíži.

II. 2 Námitka nevhodnosti služebního místa

12. **Žalobkyně** namítá, že služební místo, na něž byla převedena, pro ni není vhodné a převedení je proto v rozporu s § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě a čl. 62 metodického pokynu. Žalobkyně považuje posouzení vhodnosti služebního místa ze strany služebního orgánu pouze za formální, nadto provedené teprve v srpnu 2021, i když o jejím převedení na Specializovaný finanční úřad bylo fakticky rozhodnuto již v květnu, a v této souvislosti upozornila na služební místo v Ministerstvu zemědělství, které bylo ve 13. platové třídě, s výrazně se překrývajícím obsahem činnosti a ve stejném oboru (vodárenství), které žalovaný neposoudil. S převedením na toto služební místo nesouhlasila i odborová organizace.
13. K jednotlivým kritériím týkajícím se vhodnosti služebního místa žalobkyně uvedla, že od počátku s převedením na Specializovaný finanční úřad nesouhlasila a byla zařazena do platové třídy o dva stupně nižší, čímž došlo k zásadnímu snížení platu. V této souvislosti žalobkyně upozornila, že vhodnost služebního místa byla účelově posuzována ve vztahu k méně kvalifikovaným činnostem prováděným žalobkyní na zrušeném služebním místě. Hlavní činnost, tedy tvorba koncepce cenové politiky České republiky, a další odborné činnosti (sledování účinnosti opatření v cenové oblasti v oboru VaK ke zmírnění dopadů na obyvatelstvo, provádění monitoringu vývoje zisku ve VH společnostech, včetně sběru dat, sledování cen nájmu IM a udržování databází, sjednocování kontrolních činností ve vztahu k 50 největším vodohospodářským provozovatelům vodohospodářských v České republice) byly při posuzování vhodnosti služebního místa zcela pominuty. Ve vztahu k požadavku na vzdělání žalobkyně upozornila, že byla zařazena do platové třídy, do jejíhož zařazení postačuje alternativně i bakalářské vzdělání. To je však v rozporu se smyslem a účelem limitace obsažené v čl. 63 odst. 2 písm. g) metodologického pokynu. Ohledně náplně práce žalobkyně uvedla, že ta je i přes významné snížení platu definována podstatně širěji, neboť se má jednat o kontroly i v dalších a diametrálně odlišných oborech, a bude muset složit další dvě úřednické zkoušky. S jednou z hlavních činností v podobě kontrolní činnosti ve vztahu k loteriím a hazardním hrám, což navíc podléhá zcela odlišné právní úpravě, pak nemá žalobkyně žádnou zkušenost. Za relevantní ve vztahu k nevhodnosti služebního místa považuje žalobkyně i skutečnost, že byla převedena na místo v jiném služebním úřadě, což má na ni tíživější dopad, než kdyby se jednalo o místo v rámci Ministerstva financí. V neposlední řadě se jedná rovněž o významný místní přesun, kdy z důvodu dřívějšího

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

počátku pevné pracovní doby od 8:00 hodin došlo ke snížení počtu využitelných vlakových spojů a prodloužení pěší cesty na pracoviště. Nesplněním prakticky žádného z rozhodných kritérií představuje závažný argument svědčící pro závěr o nevhodnosti služebního místa.

14. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě setrval na svém závěru ohledně vhodnosti služebního místa pro převedení uvedeným na stranách 24 až 33 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že nepostupoval pouze formálně, ale v souladu se zákonem o státní službě a metodickým pokynem. Namítá-li pak žalobkyně, že služební místo nebylo nalezeno, ale bylo vytvořeno bez ohledu na její práva, uvedl žalovaný, že žalobkyni byl znám přesun agendy z Ministerstva financí na Specializovaný finanční úřad, kde tato služební místa byla vytvořena v důsledku přechodu činností na jiný služební úřad, tedy nikoliv „pro ni“. Žalovaný odmítl, že by byl jediným hlediskem vlastní zájem služebního orgánu. Služební orgán naopak řádně zvažoval všechny aspekty vhodnosti služebního místa. Doplnil, že služební místo lze označit za vhodné pro převedení žalobkyně, proto by bylo možné ji na toto služební místo převést i v případě existence jiných vhodných služebních míst. Zároveň platí, že státní zaměstnanec nemá právo na převedení na konkrétní služební místo.

II. 3 Námitka porušení procesních práv žalobkyně

15. **Žalobkyně** má za to, že postupem žalovaného došlo k porušení koncentrace a dvojinstančnosti řízení. Porušení principu dvojinstančnosti řízení spatřuje žalobkyně zejména v tom, že v emailové korespondenci ze dne 10. 9. 2024 žalovaný výslovně instruoval služební orgán, jak má obsahově doplnit svá tvrzení. Vzhledem k tomu, že i přes tuto emailovou instrukci služební orgán neposkytl dostatečná tvrzení a podklady k zamítnutí odvolání žalobkyně, vyzval žalovaný opět služební orgán k doplnění spisu a písemně jej metodicky instruoval. Tímto postupem však došlo rovněž k porušení nestrannosti žalovaného při rozhodování, když udělováním pokynů, jak má doplnit svá tvrzení napomáhal služebnímu orgánu ke zpětné legitimizaci jeho postupu. V této souvislosti žalobkyně brojí i proti enormnímu rozsahu, jakým byl správní spis doplněn – jednalo se doslova o stovky listin. Měl-li žalovaný za to, že spis neobsahuje listiny potřebné pro posouzení zákonnosti prvoinstančního rozhodnutí, měl věc vrátit služebnímu orgánu k novému projednání. Uvedené vady totiž nemohly být zhojeny v odvolacím řízení, neboť tím žalobkyně byla připravena o možnost na takto doplněné skutečnosti adekvátně reagovat.
16. Porušení zásady koncentrace řízení pak spatřuje žalobkyně v tom, že služební orgán disponoval obsáhlým spisovým materiálem k věci žalobkyně a tento důkazní a spisový materiál, o němž tvrdí, že odůvodňuje jeho rozhodnutí, doložil teprve v odvolacím řízení. Uvedené listiny totiž měly být předloženy již při samotném rozhodnutí a měly být součástí spisu.
17. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že jeho úkolem bylo v rámci nového odvolání opětovně posoudit stav věci v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí. Podklady doplněné v rámci nového odvolacího řízení pak existovaly v době vydání napadeného rozhodnutí. S nimi byla žalobkyně řádně seznámena a využila i svého práva vyjádřit se k nim. Žalovaný ve vztahu ke koncentraci řízení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS, a doplnil, že postupoval v souladu se zrušovacím rozsudkem městského soudu, tedy znovu posoudil, zda organizační změna nepůsobila vůči žalobkyni diskriminačně. Žalovaný rovněž odmítl tvrzení ohledně jeho nestrannosti s tím, že dotazoval-li se služebního orgánu na případné další písemné podklady související s tvrzenou věkovou diskriminací a požádal služební orgán o vyjádření se k dané věci, nedopustil se procesního pochybení. Žalovaný rovněž nemohl ovlivnit obsah podkladů Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zaslaných mu služebním orgánem, přičemž i žalovaný, stejně jako žalobkyně, vyhodnotil některé podklady za nadbytečné.

III. Ústní jednání

18. Na ústním jednání dne 24. 11. 2025 žalobkyně odkázala na podanou žalobu a zdůraznila, že byla porušena zásada rovnosti. Služební orgán měl postupovat především transparentně. To se nestalo, jelikož k určitým zaměstnancům bylo přistupováno privilegovaně. Ing. T. si vybral, jaké zaměstnance chce ponechat na Ministerstvu financí a těm nabízel jiná vhodná služební místa. Žalobkyně se v červnu roku 2021 dotazovala na jiná vhodná služební místa v Ministerstvu financí. Ing. T. jí však uvedl, že žádná jiná vhodná místa nejsou, avšak jiným zaměstnancům je sdělil. Žalobkyně dále zopakovala svoji argumentaci o míře metodické činnosti a námitku porušení zásady dvojinstančnosti řízení. K argumentaci týkající se vhodnosti služebního místa na Specializovaném finančním úřadu žalobkyně uvedla, že tuto posuzoval služební orgán až v srpnu roku 2021 po té, co všechna vhodnější služební místa na Ministerstvu financí již obsadil. Dle žalobkyně je objektivně určitelné, že některá kritéria pro výběr vhodného služebního místa, nebyla splněna. O to více je nutné trvat na naplnění jiných kritérií. Žalobkyně uvedla, že Ing. K. pouze vykonával správní agendy nikoli činnost metodickou, a proto nesouhlasila s jeho zařazením na oddělení č. 1601. Rozdíl mezi 14. platovou třídou a 12. platovou třídou je přitom výkon právě metodické činnosti.
19. Žalovaný na ústním jednání uvedl, že převedení státních zaměstnanců postupem dle § 49 odst. 2 zákona o státní službě má přednost před zařazením ve výběrovém řízení. Tito zaměstnanci se aktivně o převedení na jiné služební místo zajímali. Žalobkyně přehlíží, že zaměstnanci, kteří byli systemizací zařazení na oddělení 1601 již na tomto oddělení pracovali před systemizací. K námitce porušení zásady dvojinstančnosti žalovaný uvedl, že velká část služebním orgánem v odvolacím řízení předložených dokladů nebyla pro věc podstatných. K vhodnosti vybraného služebního místa na Specializovaném finančním úřadu žalovaný uvedl, že není-li nalezeno vhodné místo ve 14. či 13. platové třídě, bylo nutné žalobkyni zařadit na služební místo ve 12. platové třídě. Zároveň platí, že jeden odbor služby může doplnit i jiný. Žalovaný posledně poznamenal, že nesouhlas odborové organizace ani žalobkyně, není překážkou pro zařazení na dané služební místo.
20. Městský soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z podkladů a listin obsažených ve správním spise, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Z toho důvodu neprovedl většinu žalobkyní navržených listin. Soud k důkazu provedl Metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019 a dále první čtyři strany Cenového věstníku Ministerstva financí ze dne 18. 5. 2021, částka 7, ročník XLIX. Žalobkyně dále navrhovala provedení důkazů v podobě výsledku Ing. B. J., popřípadě dalších bývalých kolegů, a to za účelem prokázání uskutečnění jednání dne 28. 6. 2021 s představiteli Specializovaného finančního úřadu a Ministerstva financí, z něhož nebyl vyhotoven zápis. Uvedené výsledky soud pro nadbytečnost neprovedl, neboť k posouzení věci jednak postačí obsah spisového materiálu a dále skutečnost, že se předmětné jednání uskutečnilo a co bylo jeho obsahem není mezi účastníky sporné. To ostatně vyplývá i ze strany 23 napadeného rozhodnutí, kde se k tomuto jednání žalovaný vyjadřuje.

IV. Posouzení žaloby

21. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a shledal, že žaloba není důvodná

22. Městský soud na úvod poznamenává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. V souladu s citovanou judikaturou bude městský soud výslovně reagovat na podstatu žalobních námitek, čímž implicitně vypořádá i jiné v žalobě vznesené námitky.
23. Před vypořádáním žalobních bodů pak městský soud předesílá, že podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že v dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost. Uvedené plyne rovněž ze samotného kasačního principu, jímž je správní soudnictví v případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů ovládáno, přičemž závazný právní názor se uplatňuje pouze v rozsahu rozhodování konkrétní věci (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu proto soud mimo jiné přezkoumává, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku, kdy otázky zodpovězené při zrušení původního rozhodnutí již předmětem posouzení být nemohou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 1 As 312/2020-39).
24. V nyní posuzované věci městský soud již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 20. 6. 2024, č. j. 6 Ad 5/2022-57, jímž zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2022, č. j. MV-172234-6/SR-2021, pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nezákonnost citovaného rozhodnutí spočívala v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s žalobkyní namítanou diskriminací z důvodu věku. V bodu 85. zrušujícího rozsudku pak městský soud uložil žalovanému, aby v dalším řízení zevrubně vypořádal argumentaci žalobkyně ohledně diskriminačního jednání vůči její osobě. Žalovaný proti zrušujícímu rozsudku podal kasační stížnost, která byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2024, č. j. 7 Ads 167/2024-36, zamítnuta. Žalovaný byl tak povinen se závazným právním názorem řídit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2022, č. j. 7 As 88/2020-21).
25. V návaznosti na shora uvedené městský soud uvádí, že nyní rozhodující senát není oprávněn se odchylovat, revidovat či jakkoli přehodnocovat závěry vyslovené v téže věci šestým senátem (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS). V předchozím zrušujícím rozsudku se nicméně šestý senát městského soudu ke stěžejním otázkám, které jsou uplatňovány i v nyní posuzované věci, nemohl vyjádřit a zaujmout k nim jakýkoliv závazný právní názor. V původním

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zrušeném rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2022, č. j. MV-172234-6/SR-2021, totiž nebyly vypořádány námitky žalobkyně týkající se diskriminačního jednání vůči její osobě, a to ani implicitně, proto šestý senát městského soudu uložil žalovanému tyto vypořádat. S ohledem na tuto skutečnost pak nemohl šestý senát věcně přezkoumat ani otázku vhodnosti služebního místa. V rámci citovaného zrušujícího rozsudku se městský soud vyjádřil toliko k otázce zákonnosti změny systemizace a nutnosti vyhlášení výběrového řízení. Žádný konkrétní právní názor k meritu věci, kterým by byl nyní rozhodující senát vázán, však ve zrušujícím rozsudku vysloven nebyl.

IV. 1 Námitka nerovného a diskriminačního jednání služebního orgánu

26. Stěžejní námitkou žalobkyně v nyní posuzované věci je otázka diskriminace z důvodu věku, které se měl na žalobkyni dopustit služební orgán v souvislosti s jejím převedením na nové služební místo.
27. Otázkou systemizace a její zákonnosti se již zabýval šestý senát městského soudu v bodech [38] až [57] zrušovacího rozsudku sp. zn. 6 Ad 5/2022 a v bodech [80] až [83] se pak zabýval nutností vyhlásit na služební místa v oddělení 1601 výběrová řízení. Námitky žalobkyně neseznal důvodnými. K těmto otázkám se proto nyní rozhodující senát nebude s ohledem na judikaturní závěry uvedené v bodu [25] toho rozsudku vyjadřovat.
28. Definicí a obsahem pojmů vtahujícím se k zákazu diskriminace a zásadě rovnosti se rovněž již obsáhle vyjádřil šestý senát zdejšího soudu ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 6 Ad 5/2022. Městský soud proto pro stručnost odkazuje na body [60] až [72] citovaného zrušujícího rozsudku, z nichž vyplývá závěr, že k dostatečně konkrétně a smysluplně odůvodněné námitce účastníka řízení (jejíž kvalita by odůvodňovala v soudním řízení přenesení důkazního břemene na žalovaného) musí správní orgány přezkoumat, zda závazné podkladové akty nebyly svévolné či diskriminační, a zda byly učiněny v souladu se zákonem. Soud podotýká, že tato povinnost nijak neubírá právu žalovaného na manažerské rozhodování, a uplatní se toliko v případě, kdy žalobkyně v dostatečné kvalitě namítá právními předpisy zapovězenou diskriminační povahu daného aktu (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2023, č. j. 4 Ads 160/2021-33).
29. Žalovaný byl s ohledem na shora citované závěry při novém rozhodování o odvolání povinen zabývat se žalobkyní tvrzenou diskriminací z důvodu věku, kterou při prvním rozhodování nikterak nevypořádal s odůvodněním, že v případě přesunu tří služebních míst do oddělení 1601 se jedná o manažerské rozhodnutí, které se žalobkyně přímo nedotýká, a nemůže být tedy předmětem řízení. V napadeném rozhodnutí se proto žalovaný předmětnou otázkou zabýval na stranách 18 až 21. Uvedl, že v případě tří uváděných zaměstnanců, jejichž služební místa byla převedena do oddělení 1601, se tito dle zápisů z porad na výkonu činnosti oddělení 1601 podíleli ještě před přijetím organizačních změn a rovněž vykonávali metodické činnosti. Bylo proto logické, vybral-li služební orgán uvedené zaměstnance, jestliže předmětný útvar již znají. Proti uvedenému odůvodnění žalobkyně rozsáhle brojí s tím, že uvedení zaměstnanci vykonávali metodickou činnost, resp. dva z nich v mnohem menší míře než žalobkyně, přičemž rovněž žalobkyně vykonávala mimořádné úkoly nad rámec své činnosti.
30. Dle žalobkyně byla jediným kritériem způsobilým odůvodnit zachování a převedení služebních míst do oddělení 1601 míra podílu metodické činnosti oproti ostatním činnostem. Uvedený závěr žalobkyně dovozuje z návrhu na změnu systemizace, jímž bylo zachování sporných míst odůvodněno. V rámci nového projednání odvolání žalovaný doplnil spisový

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

materiál mimo jiné právě o návrh na změnu systemizace od 1. 7. 2021 do 1. 8. 2021 – sekce 04, schválený náměstkem pro řízení sekce Ing. J. F. ze dne 10. 5. 2021, na základě kterého byly následně vydány služební předpisy č. 4/2021 a č. 5/2021. Z uvedeného dokumentu rovněž žalovaný vycházel. Na straně 17 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v předmětném návrhu změny systemizace byla jako důvod pro přesun tří služebních míst uvedena skutečnost, že pracovníci zařazení na těchto místech dlouhodobě vykonávají metodickou činnost oddělení 1602 (tvorbu metodiky trestání, tvorbu metodiky cenové kontroly, aktualizaci cenového výměru) a z kapacitních důvodů odboru 16 vykonávají činnosti z agendy oddělení 1601 související s plněním povinností vyplývajících z platné legislativy a povinností Ministerstva financí (rozkladová komise, zpracování rozhodnutí v odvolacích správních řízeních). V této souvislosti je předně nutné korigovat tvrzení žalobkyně, že předmětný návrh na změnu systemizace měl soud k dispozici a zohlednil jej již při prvním rozhodování, jehož výsledkem bylo zrušující rozhodnutí. Předně, žalovaný na straně 12 napadeného rozhodnutí výslovně uvádí, že uvedený návrh změny systemizace do spisového materiálu doplnil teprve při opětovném projednání odvolání žalobkyně po jeho předchozím zrušení soudem. Ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 6 Ad 5/2022 pak městský soud vycházel z Komentáře k návrhu změny systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. 8. 2021 a návrhu na změnu systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. 7. 2021. V bodu [75] citovaného rozsudku uvedl, že „*důvod, proč některá služební místa byla převedena na Specializovaný finanční úřad a jiná byla ponechána na stávajícím služebním úřadě, z Komentáře ani z žádných jiných dokumentů týkajících se změny systemizace a vnitřní organizační struktury žalovaného seznat nelze.*“ V návaznosti na to pak městský soud žalovaného zavázal, aby při novém projednání rovněž tuto skutečnost řádně zdůvodnil. To žalovaný učinil, když v souladu se závazným pokynem městského soudu spisový materiál doplnil mimo jiné o předmětný návrh změny systemizace, z něhož následně vycházel a upravil své odůvodnění v souladu s informacemi v něm uvedenými. Z předmětného návrhu systemizace pak vyplývá, že metodická činnost nebyla jediným kritériem pro výběr těchto tří služebních míst pro jejich převedení, ale byla jím právě i skutečnost, že předmětní zaměstnanci již činnost na oddělení 1601 vykonávali. Z data uvedeného na tomto dokumentu plyne, že byl schválený již dne 10. 5. 2021, tedy před formálním rozhodnutím o převedení žalobkyně na jiné služební místo. Nejedná se tak o důkaz, který by služební orgán opatřil až na základě výzvy žalovaného po vrácení věci k dalšímu jednání šestým senátem zdejšího soudu. Dle městského soudu tak žalovaný z tohoto dokumentu vycházel správně a rovněž správně ve svém rozhodnutí přihlédl ke skutečnosti, že daní zaměstnanci již na oddělení 1601 pracovali. Námitka žalobkyně, dle které jediná důležitá skutečnost je míra výkonu metodické činnosti, je nedůvodná.

31. Městský soud ze správního spisu zjistil, že v případě Ing. K. se tento porad na oddělení 1601 účastnil již krátce od svého nástupu. Ze zápisu z porady oddělení 1601 dne 4. 8. 2020 pak vyplývá, že byl Ing. K. pověřen vedoucím oddělení Ing. T., aby i přes své zařazení do oddělení 1602 vypomáhal s agendou v oddělení 1601. Z následných zápisů z porad oddělení 1601 a 1602 se pak podává, že Ing. K. se již porad oddělení 1602 minimálně od 20. 10. 2020 ani neúčastnil a figuroval výhradně při poradách oddělení 1601. V případě Ing. O. se tato minimálně od 28. 2. 2020 rovněž účastnila pravidelných porad oddělení 1601 (dřívější porady nejsou ve správním spise k dispozici, pozn. soudu), přičemž na poradě oddělení 1602 dne 23. 3. 2020 je v zápise pod bodem 3. uvedeno, že se Ing. O. již porad oddělení 1602 nebude účastnit, a to vzhledem k jejímu aktuálním úkolům pro oddělení 1601. S ohledem na vytíženost oddělení 1601 byl pak dle zápisu z porady oddělení 1602 dne 20. 4. 2021 pověřen

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

činnostmi v oddělení 1601 rovněž Mgr. K. V této souvislosti městský soud podotýká, že se tak stalo ještě před vynesením rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 8 A 124/2020, k němuž došlo dne 21. 4. 2021, a na základě kterého následně došlo k organizačním změnám. Z předmětných zápisů z porad pak vyjma výše uvedených vyplynulo, že ani žalobkyně ani jiní další zaměstnanci oddělení 1602 se porad oddělení 1601 neúčastnili a z těchto zápisů ani nevyplývá, že by se měli jakkoliv podílet na činnosti tohoto oddělení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž doplnil, že v případě Ing. K. tento splňoval rovněž kvalifikaci, neboť měl dlouhou předchozí praxi s přestupkovými řízeními v oboru dopravy a z návrhu charakteristiky služebních míst vyplývá, že charakteristika jeho služebního místa nedoznala větších změn. Ze zápisů z porad současně vyplývá, že v případě jeho působení před organizační změnou mu byla přidělena problematika v dopravě. K Ing. O. žalovaný doplnil, že její setrvání bylo služebním orgánem odůvodněno rovněž její činností tajemnice rozkladové komise a přešly na ni i další činnosti například ze služebního místa č. 3434 a služebního místa vedoucího oddělení a byla u ní upřednostněna také spolupráce se SOVAK a dalšími organizacemi. Ve vztahu k Mgr. K. žalovaný uvedl, že tento zaměstnanec byl vybrán pro svou metodickou činnost v oblasti správního trestání a výkon služby ve vícero oblastech, přičemž byl zároveň pověřen vícero úkoly s oddělením 1601.

32. Městský soud považuje shora uvedené zdůvodnění zachování tří služebních míst za dostatečně odůvodněné a nelze shledat, že by vykazovalo diskriminační jednání z důvodu věku vůči žalobkyni. Spolupracovali-li tito zaměstnanci ještě před organizační změnou s oddělením 1601, a to v případě Ing. K. a Ing. O. nikoliv na základě pouhého plnění občasných nahodilých úkolů, považuje městský soud takové manažerské rozhodnutí služebního orgánu za logické a legitimní. Žalobkyně nikterak netvrdí, že by se v tomto ohledu nacházela v obdobném postavení a s oddělením 1601 by úzce spolupracovala, což ostatně ani nevyplývá ze zápisů z porad. V tomto ohledu se proto nelze ztotožnit s žalobkyní tvrzenou diskriminací z důvodu věku, neboť postupem služebního orgánu toto hledisko ani nemohlo být sledováno. Měl-li služební orgán možnost zachovat služební místa u zaměstnanců, kteří již agendu oddělení 1601 fakticky vykonávali a byli s činností tohoto oddělení dlouhodobě seznámeni, jedná se o zcela legitimní manažerské rozhodnutí umožňující zvýšení efektivity organizace práce. Žalobkyně vystavěla svou argumentační linii v souvislosti s tvrzenou diskriminací z důvodu věku z velké části na podílu metodické činnosti jednotlivých zaměstnanců, aniž by však reflektovala tvrzení žalovaného ohledně předchozí činnosti převedených služebních zaměstnanců v oddělení 1601. Tento faktor však nelze způsobem, jakým žalobkyně činí, nikterak upozdat a nebrat jej v úvahu. Jak bylo uvedeno shora v bodě [30] tohoto rozsudku, služební orgán v rámci svého manažerského oprávnění mohl přihlídnout i k tomu, že předmětní zaměstnanci již pro oddělení 1601 vykonávali určité činnosti. Tento předchozí výkon činnosti pro dané oddělení tak vyvrací argumentaci žalobkyně, že byli vybráni pouze na základě věku. Soud opakuje, že v posuzované věci nehodnotí (a není k tomu ani oprávněn), jaký státní zaměstnanec by byl na konkrétní místo v Ministerstvu financí nejvhodnější, proto je v zásadě nepodstatné, že žalobkyně vykonávala metodickou činnost ve větší míře než někteří z daných zaměstnanců. V případě Mgr. K. navíc sama žalobkyně uvedla, že jeho podíl na metodické činnosti je obdobný, jako v jejím případě a že splňuje i další kritéria, která měla být dle subjektivního vnímání žalobkyně hodnocena. Poukazuje-li pak v této souvislosti žalobkyně na to, že někteří další zaměstnanci jako Ing. J. či Mgr. Ing. D. měli zdaleka nejvyšší podíl metodické činnosti, k tomu městský soud uvádí, že předmětem nyní posuzované věci je tvrzené

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

diskriminační jednání vůči osobě žalobkyně, a nikoliv vůči dalším třetím osobám, jež nejsou účastníky tohoto řízení.

33. Poukazuje-li pak žalobkyně na to, že spolupráce některých osob na vybraných úkolech s oddělením 1601 byla těmto zaměstnancům zadávána formou mimořádných úkolů a byla následně hrazena formou zvláštních finančních odměn, přestože ona sama rovněž splnila nad rámec svých povinností mimořádné úkoly, již však bez tohoto mimořádného finančního ohodnocení, k tomu městský soud uvádí, že způsob odměňování zaměstnanců není předmětem nyní posuzované věci a soudu tak nepřísluší tuto otázku hodnotit. Pro danou je věc totiž podstatné, zda předmětní zaměstnanci v oddělení 1601 skutečně pracovali ještě před organizačními změnami souvisejícími se změnou systemizace, nikoliv to, jakým způsobem byli za takovou spolupráci případně odměňováni.
34. Ze správního spisu vyplývá, že z celkem osmi zaměstnanců, jejichž služební místa byla zrušena a nebyla převedena v rámci systemizace, činil poměr dva „mladší“ zaměstnanci (Mgr. Bc. P., ročník 1987 a Mgr. J., ročník 1985) a pět „starších“ zaměstnanců (Ing. D., ročník 1963, Ing. J., ročník 1957, žalobkyně, ročník 1962, Ing. S., ročník 1965, Ing. K., ročník 1961 a Ing. Ž., ročník 1961). Mgr. J., Mgr. Bc. P. a Ing. Ž. byli postupem dle § 49 odst. 2 zákona o státní službě na vlastní žádost zařazeni na jiná služební místa ve služebním orgánu, zaměstnankyně Ing. S. ukončila služební poměr, Ing. K. byla na základě výběrového řízení zařazena na služební místo v Ministerstvu obrany a zbylí tři zaměstnanci, žalobkyně, Ing. D. a Ing. J., byli převedeni na Specializovaný finanční úřad.
35. Žalobkyně namítala, že všichni „mladší“ zaměstnanci nakonec byli přerazeni ať už na vlastní žádost nebo v rámci výběrového řízení na jiné pozice v oddělení 1601 a do 14. platové třídy, a to z toho důvodu, že měli být oproti žalobkyni zvýhodněni informacemi získanými „za zavřenými dveřmi“. Žalobkyně v podané žalobě poukázala konkrétně na Mgr. J., Mgr. Bc. P. a Ing. Ž. K tomu městský soud uvádí, že u Mgr. J. a Mgr. Bc. P. sice došlo postupem dle § 49 odst. 2 zákona o státní službě na základě jejich žádosti k zařazení do oddělení 1601, u Ing. Ž. nicméně byla situace poněkud odlišná, než jak žalobkyně uvádí. Předně je nutné upozornit na to, že Ing. Ž. je ročník 1961 a nejedná se tedy o mladšího zaměstnance oproti žalobkyni. Ze správního spisu dále vyplývá, že uvedená zaměstnankyně nebyla postupem dle § 49 odst. 2 zákona o státní službě zařazena do oddělení 1601, jak uvádí žalobkyně, ale do oddělení 7501 – Regulace účetnictví – a následně byla na základě výběrového řízení zařazena do oddělení 6902 – Analýza nesrovnalostí. Na obou těchto pozicích pak byla Ing. Ž. zařazena do 13. platové třídy, nikoliv do 14. Soud nemůže souhlasit s žalobkyní, že s ní bylo zacházeno diskriminačním způsobem oproti těmto třem zaměstnancům z důvodu jejího věku, když jedna z těchto zaměstnankyň byla starší než sama žalobkyně. Byli-li převedeni na jiné služební místo dva zaměstnanci „mladší“ a jedna zaměstnankyně „starší“ nelze dospět k závěru, že byli zvýhodněni oproti žalobkyni jiní zaměstnanci z důvodu jejího věku. Lze poukázat i na to, že Ing. K. (stejný ročník jako žalobkyně) uspěla ve výběrovém řízení na jiné služební místo. Tento příklad ukazuje, že na daném oddělení objektivně nedocházelo k diskriminaci „starších“ zaměstnanců. Městský soud uzavírá, že z celkem osmi zaměstnanců, jejichž služební místa byla zrušena a nebyla převedena v rámci systemizace, byli dva „starší“ a dva „mladší“ zaměstnanci převedeni buď na vlastní žádost podle § 49 odst. 2 zákona o státní službě, nebo díky úspěchu ve výběrovém řízení. Takový poměr podle městského soudu není statisticky významný natolik, aby bylo možné souhlasit s tvrzením žalobkyně, že byla v důsledku věku znevýhodněna oproti mladším zaměstnancům při zájmu o jiná služební místa. Soud s žalobkyní souhlasí, že na její e-mail ze dne 23. 6. 2021, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

se dotazovala na volná služební místa, jí mělo být odpovězeno. Sama tato skutečnost však nemůže vyvrátit objektivní statistiky popsané v tomto bodě.

36. Přisvědčit pak nelze žalobkyni ani ve vztahu k jejímu poukazu na zápis z porady sekce 04 č. 27/2021 ze dne 15. 7. 2021. Na straně 3 je uvedeno, že „ŘO69 uvedla, že ve spolupráce s PŘO16 řeší obsazení volného místa pracovníci odd. 1602. Průběh je velmi hektický, tento týden se má rozhodnout, zda bude třeba vypsat výběrové řízení nebo stačí přeřazení. PŘO16 doplnil, že díky ŘO75 vznikla možnost přeřadit pracovníci do 31. 8. 2021 na dočasně volné místo v odboru 75. Co se týče ostatních personálních záležitostí spojených se zrušením odd. 1602, PŘO16 potvrdil, že všichni dotčení pracovníci byli informováni s přesunem na Specializovaný finanční úřad.“ Městskému soudu však není zřejmé, z čeho žalobkyně dovozuje svá tvrzení, že výběrové řízení bylo na uvedenou pozici učiněno pouze formálně z obavy, aby nebyla tato volba v budoucnu jakkoli napadána. Takový závěr z uvedeného zápisu nikterak nevyplývá a jedná se o pouhé ničím nepodložené domněnky žalobkyně.
37. Poukazuje-li pak žalobkyně na zápis z jednání oddělení 1601 ze dne 15. 7. 2021, kde byl uvítán Ing. J. a zápis z jednání tohoto oddělení ze dne 22. 7. 2021, na němž byla uvítána Mgr. P., soudu není zřejmé, co konkrétně mají tyto skutečnosti prokazovat. Byli-li předmětní zaměstnanci přiřazeni k výkonu práce do oddělení 1601, je logické, že se zároveň účastnili i souvisejících porad. O žádných nestandardních postupech pak nevypovídá ani to, že v citovaných zápisech je uvedeno slovní spojení „byl přeřazen“ a „byla přeřazena“. Uvedené slovní spojení nevypovídá ničeho o způsobu, jakým umístění těchto zaměstnanců do oddělení 1601 proběhlo a už vůbec nevypovídá ničeho o tom, že se tak stalo z důvodu, že zaměstnanci předmětná služební místa získali na základě přednostních informací od Ing. T.
38. Za diskriminační pak městský soud nepovažuje ani žalobkyní namítaný postup, že o převodu tří konkrétních vybraných zaměstnanců bylo rozhodnuto již na přelomu května a června 2021. Žalovaný k totožné námitce na straně 21 napadeného rozhodnutí uvedl, že „se sice částečně ztotožňuje se závěrem účastnice řízení, že služební orgán zřejmě již v květnu 2021 rozhodl o tom, že služební místa třech výše uvedených státních zaměstnanců z rušeného oddělení 1602 budou přesunuta do oddělení 1601 a ostatní státní zaměstnanci budou převedeni na jiná vhodná služební místa. V žádném případě ale nelze dojít k závěru, že by toto manažerské rozhodnutí služebnímu orgánu bylo založeno na diskriminačním základě. Služební orgán postavil své manažerské rozhodnutí na tom, že upřednostnil skupinu státních zaměstnanců, kteří kromě metodické činnosti zároveň spolupracovali s oddělením, do něhož jejich služební místa přešla.“ S takovým závěrem se městský soud ztotožňuje a neshledává na něm cokoli závadného. Není nelogické, že služební orgán měl představu o tom, jaké zaměstnance převede do oddělení 1601 ještě předtím než formálně vydal rozhodnutí o převedení žalobkyně na Specializované finanční oddělení. Ze spisového materiálu bez dalšího vyplývá, že daní tři dotčení zaměstnanci, na rozdíl od ostatních zaměstnanců oddělení 1602, činnost pro oddělení 1601 vykonávali, přičemž někteří tak činili dlouhodobě a fakticky téměř výlučně (Ing. K.). Takový postup služebnímu orgánu pouze potvrzuje, že se jednalo o promyšlené manažerské rozhodnutí, nikoliv o postup s cílem diskriminačním způsobem vyloučit z možnosti převedení v rámci Ministerstva financí zaměstnance ve vyšším věku.
39. Co se týče žalobkyní namítaného snížení vyplácených mimořádných odměn, k čemuž došlo s příchodem Ing. T., k tomu městský soud uvádí, že ačkoliv si je vědom skutečnosti, že uvedené snížení nepochybně mohlo znamenat pro žalobkyni citelnější zásah do jejích ekonomických poměrů, není tato otázka předmětem nyní posuzované věci a soudu proto nepřisluší tuto přezkoumávat. Uvedené sice může podpořit tvrzení žalobkyně, že byla ze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

strany Ing. T. diskriminována, to nicméně z dalších důkazů založených ve správním spise nevyplývá a sama tato skutečnost není dostatečná.

40. S ohledem na shora uvedené městský soud neshledal, že by služební orgán byl při změně systemizace a na ni navazující organizační změně veden jakoukoliv motivací znevýhodnit žalobkyni z důvodu jejího věku. Postup v případě zachování služebních míst považuje městský soud za legitimní odpovídající skutkovému stavu, na základě kterého k takovému manažerskému rozhodnutí služební orgán dospěl. Dle městského soudu pak odůvodnění napadeného rozhodnutí obстоjí rovněž z hlediska přezkoumatelnosti, když je z něj zřejmé, jakými úvahami byly správní orgány vedeny a z jakého důvodu rozhodly o převedení těchto tří služebních míst. Pro úplnost soud dodává, že *„zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47).

IV. 2 Námitka nevhodnosti služebního místa

41. Vyjma diskriminačního jednání vůči své osobě žalobkyně namítá, že služební místo, na něž byla převedena, pro ni není vhodné, a její převedení je tak v rozporu s § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě a s čl. 62 metodického pokynu.
42. Podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě *státní zaměstnanec se převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace.*
43. Podle čl. 62 odst. 1 metodického pokynu *při převedení státního zaměstnance se musí vždy jednat o takové služební místo, které je pro státního zaměstnance vhodné, a to bez ohledu na skutečnost, že vhodnost služebního místa je zmiňována výslovně pouze při převedení ze zdravotních důvodů (§ 61 odst. 4 ZSS) – viz článek 52 odst. 2 tohoto metodického pokynu. Vhodnost služebního místa jako nutnou podmínku převedení státního zaměstnance ve všech případech převedení je však třeba dovodit též z § 62 odst. 1 ZSS. Podle odstavce 2 citovaného článku pak vhodnost konkrétního služebního místa pro určitého státního zaměstnance musí služební orgán posoudit předem a vždy individuálně na základě různých v úvahu přicházejících kritérií (viz článek 63 tohoto metodického pokynu). Úvahy o posouzení vhodnosti služebního místa spolu se závěry z toho vyplývajících musí být součástí odůvodnění rozhodnutí o převedení státního zaměstnance (§ 68 odst. 3 SŘ).*
44. Kritériem vhodnosti služebního místa v souvislosti s převedením státního zaměstnance na jiné služební místo se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70, č. 4088/2020 Sb. NSS. V něm uvedl, že kritérium vhodnosti je neurčitý právní pojem a *„v rámci interpretace neurčitého právního pojmu přitom správní orgán musí aspoň rámcově objasnit jeho obsah a význam z hlediska toho, zda lze do něho zařadit i posuzovanou věc.“* Při výkladu neurčitého právního pojmu je tak správní orgán povinen zabývat se konkrétními skutkovými okolnostmi případu, aby mohl posoudit, zda patří do rozsahu neurčitého právního pojmu.
45. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž uvedl, že vhodnost bez dalšího neznamená, že nové služební místo přesně odpovídá místu předchozímu. Postačuje, blíží-li se mu co do vykonávaných činností. Nejedná se tak o snahu o nalezení ideálního „adekvátního“ služebního místa, neboť takovýchto pomyslně vysokých kvalitativních znaků pojem „vhodnost“ dosahovat nemusí. Zákon o státní službě pak nestanoví povinnost zařadit státního zaměstnance do stejné platové třídy nebo jen o jednu třídu níže, ani přihlížet k jeho Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dosavadnímu služebnímu zařazení, došlo-li ke zrušení jeho stávajícího služebního místa v důsledku systemizace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58, nebo již citovaný rozsudek sp. zn. 4 Ads 423/2019). Na tomto místě městský soud upozorňuje, že právě uvedené platí pouze v případě zrušení původního služebního místa v důsledku systemizace. Dojde-li systemizací pouze k úpravě služebního místa, převést zaměstnance do nižší platové třídy nelze (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 1 Ads 290/2020-26, nebo ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 245/2019-25).

46. Relevantními kritérii pro posouzení, zda je služební místo pro zaměstnance vhodné, jsou zejména kritéria uvedená v čl. 63 odst. 2 metodického pokynu, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru. Uvedený pokyn slouží ke sjednocení správní praxe a správní orgány by podle něj měly při rozhodování o převedení na jiné služební místo postupovat (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 15 Ad 4/2016-65), neboť by v opačném případě jednaly v rozporu se zákazem libovůle a zásadou rovného zacházení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, č. 2397/2011 Sb. NSS). Kritérii stanovenými metodickým pokynem jsou zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost, požadované vzdělání a kvalifikace, obor služby, schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadní zkušenosti, služební úřad (stejný nebo jiný), služební působiště, resp. místo výkonu služby, zařazení do platové třídy, přístup státního zaměstnance k převedení a zájem na řádném výkonu služby. Kritérium oboru služby přitom metodický pokyn označuje za zásadní. Služební orgán proto nejprve posuzuje, zda je vhodné volné služební místo v rámci téhož služebního úřadu, a není-li takového místa, měl by posoudit, zda je k dispozici v jiném služebním úřadu. Je však nutné připomenout, že převést státního zaměstnaného na služební místo v jiném služebním úřadě je možné pouze se souhlasem tohoto jiného služebního úřadu, k jehož udělení nelze jiný služební úřad nijak přimět. Výčet relevantních kritérií vhodnosti služebního místa uvedený v metodickém pokynu pak není uzavřený a vhodnost je třeba posuzovat individuálně s přihlédnutím ke specifikům konkrétního případu.
47. Posuzování vhodnosti nového služebního místa pro konkrétního zaměstnance proto záleží vždy na konkrétních skutkových okolnostech a je individuální ve vztahu k jednotlivým posuzovaným zaměstnancům a služebním místům. Jde o komplexní posouzení více faktorů, které mohou v různých případech působit různě silným vlivem. Ne vždy bude možné dospět k závěru o vhodnosti či nevhodnosti služebního místa na základě jediného faktoru, a i v případě, že bude jeden faktor významně naznačovat rozhodnutí jedním směrem, může být vykompenzován souhrnem ostatních kritérií. Přesto mohou nastat situace, kdy závěr o nevhodnosti nového služebního místa bude možno učinit na základě jednoho z kritérií. Takovou (spíše výjimečnou) situací může být například skutečnost, že státní zaměstnanec nemá pro nové služební místo vůbec potřebnou kvalifikaci či vzdělání, nebo místo výkonu služby je příliš vzdáleno od původního místa a zaměstnanec s přesunem nebude souhlasit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2023, č. j. 7 Ads 9/2022-21, či ze dne 3. 10. 2023, č. j. 1 Ads 79/2023-47). Zároveň platí, že služební orgán není povinen vyhledat veškerá volná služební místa ve státní správě, ale jen takový počet míst, z nichž pro zaměstnance bude schopen nalézt vhodné služební místo. Řídil-li se správní orgán kritérii vyjmenovanými v metodickém pokynu, opakovaně oslovil jiné služební úřady a vyhledával vhodná volná služební místa prostřednictvím informačního systému ISoSS a na základě podkladů, které v řízení shromáždil a které jsou součástí správního spisu, měl za to, že pro zaměstnance našel vhodné volné služební místo, nelze mu vytýkat, že posléze již další zjišťování volných míst neprováděl. Služební orgán není povinen vyhledávat „nejvhodnější“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

služební místo ze všech existujících volných služebních míst ve státní správě (nadto na základě subjektivního názoru státního zaměstnance), ale právě takové místo, které se po posouzení relevantních kritérií jeví jako vhodné (citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 315/2020).

48. Žalobkyně v podané žalobě nespороvala závěry služebních orgánů ohledně kritérií spočívajících v hodnocení zdravotního hlediska a zdravotní způsobilosti, schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadních zkušeností a zájmu na řádném výkonu služby. Soud se jimi proto podrobněji nezabýval.
49. Původní služební místo žalobkyně (3516) bylo zařazeno do 14. platové třídy, v oboru služby Finance, s požadavkem na vysokoškolské vzdělání. Nejnáročnější správní činnost vykonávaná na tomto služebním místě byla tvorba koncepce cenové politiky České republiky, dalšími činnostmi pak byly zajištění zpracování pověření k výkonu cenových kontrol v oboru vodovodů a kanalizací, provádění cenové kontroly v tomto oboru a vedení řízení podle kontrolního řádu, zpracování protokolů o cenové kontrole, zahájení a vedení správního řízení o pokutě za porušení cenových předpisů v oboru vodovodů a kanalizací, šetření k získání informací a ověření skutečností podle požadavků oddělení 1601 vyplývající z úkolů Výboru pro koordinaci regulace oboru vodovodů a kanalizací, sledování účinnosti opatření v cenové oblasti, monitoring vývoje zisku ve vodohospodářských společnostech a sledování ceny pronájmů infrastrukturního majetku a udržování jejich databáze, udržování databáze obvyklých cen pro posuzování jednotlivých nákladových položek v cenové kalkulaci a další.
50. Služební místo 400703 na Specializovaném finančním úřadu, na které byla žalobkyně převedena, je zařazeno do 12. platové třídy a vyžaduje minimálně vysokoškolské bakalářské vzdělání. Požadovanými obory služby jsou Finance a Daně, poplatky a jiné obdobná peněžitá plnění a hazardní hry. Nejnáročnější správní činnost vykonávaná na tomto služebním místě je stanovování postupů řešení případů zneužití hospodářského postavení v oblasti cen a provádění cenových kontrol těchto případů, další vykonávané správní činnosti jsou zajišťování metodického a odborného vedení cenové kontroly, vedení kontrolních týmů, činnosti související se správou daní, zajištění odborného zpracování rozhodnutí, dodržení postupu v řízení o porušení cenových předpisů v prvním stupni správního řízení, přímý styk se subjekty, jejichž stanovisko je nutné pro řešení nejsložitějších procesů cenové kontroly, vyřizování podnětů, stížností a oznámení, provádění samostatného tvůrčího řešení koncepčních odborných úkolů v oblasti cenových analýz, komplexní posouzení návrhů právních předpisů, zajišťování a koordinace šetření na zjišťování úrovně obvyklých i regulovaných cen a spolupráce při tvorbě metodických postupů pro výkon cenové kontroly a další.
51. Účelem kritéria oboru služby je zajistit, aby byl státní zaměstnanec převeden na služební místo, v němž bude moci využít vzdělání, kvalifikaci a zkušenosti z předchozího služebního místa, a to přednostně ve stejném oboru služby, nebo alespoň v jiném oboru služby, v němž však státní zaměstnanec bude vykonávat v zásadě shodné činnosti. Nelze-li státního zaměstnance převést na služební místo s jeho oborem služby, lze jej převést na služební místo s více obory služby, zahrnuje-li i jeho dosavadní obor služby. Rozšíření oborů služby na novém služebním místě proto neznamena nevhodnost takového místa. Ačkoliv nové služební místo žalobkyně je spjata kromě jejího dosavadního oboru služby Finance také s oborem služby Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry, lze takové místo stále označit za vhodné. Účel kritéria, tedy aby státní zaměstnanec nadále pracoval ve

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

svém oboru nebo alespoň vykonával shodné činnosti, je zachován. K zohlednění míry využití zaměstnancova vzdělání, schopností a zkušeností slouží primárně jiná kritéria.

52. Státní zaměstnanec by měl být v zásadě převeden na služební místo odpovídající jeho dosavadním pracovním zkušenostem, čemuž odpovídají shodné nebo alespoň rámcově podobné správní činnosti vykonávané na služebním místě, jež mají korespondovat s dosud vykonávanými činnostmi a se vzděláním, kvalifikací a dosavadními zkušenostmi státního zaměstnance. Smyslem tohoto kritéria je zajistit, aby byl státní zaměstnanec převeden na služební místo, v němž bude moci využít vzdělání, kvalifikaci a zkušenosti z předchozího služebního místa.
53. Při porovnání náplně práce (viz body [49] a [50] tohoto rozsudku) na obou místech, resp. správních činnostech, lze vyzdvihnout zejména to, že činností vyjmenovanou u obou služebních míst je provádění cenové kontroly, s čímž souvisí i další činnosti, jako zpracování protokolů o cenové kontrole. Obdobnými se jeví být i zahájení a vedení správního řízení o pokutě za porušení cenových předpisů a zajištění odborného zpracování rozhodnutí a dodržení postupu v řízení o porušení cenových předpisů. Soud shledává podobnost rovněž mezi sledováním účinnosti opatření v cenové oblasti a monitoringem vývoje zisku a řešením koncepčních odborných úkolů v oblasti cenových analýz. Činnosti vykonávané na novém služebním místě mají následkem přesunutí agendy cenové kontroly v oblasti vodovodů a kanalizací z původního Ministerstva financí nově na Specializovaný finanční úřad bezprostřední návaznost na činnost, kterou žalobkyně vykonávala na předchozím služebním místě. Jelikož takové činnosti žalobkyně doposud vykonávala, nelze takové činnosti považovat za pro ni nevhodné, naopak závěr o vhodnosti služebního místa pro žalobkyni je tím významně posílen.
54. Namítá-li pak žalobkyně, že vykonávaná hlavní správní činnost se na obou služebních místech neshoduje, tak ani to není podmínkou k převedení žalobkyně. Celkový souhrn vykonávaných činností vykazuje dostatečnou podobnost k tomu, aby bylo místo pro žalobkyni pokládáno za vhodné. Je pravdou, že z charakteristiky služebního místa 400703 na Specializovaném finančním úřadu lze vyčíst, že se jedná o agendu širší, než žalobkyně doposud vykonávala. Žalobkyně má již nicméně s kontrolní činností bohaté zkušenosti, přestože z odlišného oboru. Tato skutečnost proto nezaloží závěr o nevhodnosti služebního místa, neboť jak vyplývá z judikatury citované v bodu [45] tohoto rozsudku, vhodnost služebního místa nelze zaměňovat s jeho rovnocenností.
55. Z metodického pokynu vyplývá, že převedení zaměstnance v rámci stejného služebního úřadu je preferovaným řešením, neboť představuje menší zásah do služebního poměru státního zaměstnance. V daném případě je však převedení na služební místo v jiném služebním úřadu, jež lze obecně považovat za méně vhodné, vyváženo specifickými okolnostmi. Žalobkyně byla převedena na služební místo, jehož vznik byl přímo odůvodněn přesunutím agendy doposud vykonávané žalobkyní na Specializovaný finanční úřad. S převedením na služební místo v jiném služebním úřadu se pak typicky pojí i změna místa výkonu služby. V nyní posuzované věci se oba služební úřady nachází v Praze. Metodický pokyn pro takový případ stanoví, že služební orgán hodnotí, zda místo výkonu služby je pro státního zaměstnance vhodné s ohledem na dojezdovou vzdálenost od jeho bydliště ve vztahu k dosavadnímu zařazení státního zaměstnance. Je sice pravdou, že v prvostupňovém rozhodnutí se služební orgán podrobně vlivu převedení na žalobkynino dojíždění nevěnoval, nicméně tato argumentace žalobkyně byla vypořádána žalovaným v napadeném rozhodnutí na stranách 32 a 33. Na tomto místě proto soud považuje za vhodné připomenout, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č.j. 1 As 165/2018-40). Žalobkyně argumentovala zvýšenou náročností dojíždění ve vztahu k novému služebnímu místu spočívající v dřívějším počátku pevné pracovní doby a významnému přesunu v rámci veřejné dopravy v Praze. Soud souhlasí s žalobkyní ohledně potřeby využívat na cestu do zaměstnání dřívější spoj (za předpokladu, že by žalobkyni nebyla umožněna úprava služební doby nebo by o ni nepožádala). Žalovaný na straně 32 napadeného rozhodnutí uvedl, že se doba dojezdu žalobkyně do zaměstnání prodloužila o 15 minut, přičemž zároveň zůstal zachován počet přestupů. Proti uvedenému závěru žalobkyně žádný argument nevznesla, přičemž pouze v obecnosti uvedla nutnost využití dřívějšího spoje a významný přesun v rámci veřejné dopravy. Nikterak však nespecifikovala, o jaký významný přesun se má jednat, uzavřeli-li žalovaný, že se dojezdová doba prodloužila o pouhých 15 minut. Vzhledem k předchozímu náročnému dojíždění, které žalobkyně absolvovala na původní místo výkonu služby, se soudu jeví prodloužení cesty o maximálně 15 minut jako přiměřené, zejména s ohledem na délku cesty, kterou žalobkyně do zaměstnání doposud dobrovolně podstupovala. Služba na novém služebním místě se nachází v lokalitě běžně dostupné městskou hromadnou dopravou. Soud vnímá, že žalobkyně může z pochopitelných důvodů takovou změnu v každodenním dojíždění vnímat jako tíživou a obtěžující, dle názoru soudu se však jedná v kontextu vzdáleností v hlavním městě a kvality městské hromadné dopravy o změnu přiměřenou. Dle městského soudu se tak dojezdová vzdálenost pro žalobkyni nikterak významně nezměnila, tím méně natolik, aby mohla mít relevantní vliv na vhodnost nového služebního místa pro žalobkyni.

56. Žalobkyně dosáhla vysokoškolského vzdělání magisterského stupně a má složenou úřednickou zkoušku v oboru Finance, v úvahu by proto připadalo její převedení na služební místo v 11. – 14. platové třídě. Na novém služebním místě je s ohledem na jeho zařazení ve dvanácté platové třídě dle přílohy č. 1 zákona o státní službě, požadováno vysokoškolské vzdělání v magisterském studijním programu nebo vysokoškolské vzdělání v bakalářském studijním programu. Vzdělání žalobkyně tudíž odpovídá požadavkům služebního místa 400703, na něž byla převedena. Předmětné služební místo by sice bylo možné obsadit i zaměstnancem s pouhým bakalářským vzděláním. To však samo o sobě neodůvodňuje závěr o nevhodnosti služebního místa pro žalobkyni zejména za situace, kdy požadovaným vzděláním ve dvanácté platové třídě není pouze bakalářské vzdělání, ale rovněž tak magisterské. Kromě toho poukazuje-li žalobkyně na čl. 63 odst. 2 písm. g) metodického pokynu, tak v něm je výslovně uvedeno, že *„převedení na služební místo zařazené do stejné platové třídy, v jaké bylo služební místo, na kterém státní zaměstnanec doposud vykonával službu, není nezbytnou podmínkou. Pokud však bylo volné služební místo ve stejné platové třídě a stejném oboru služby, měl by na něj být státní zaměstnanec převeden přednostně. [...] Zařadit státního zaměstnance na služební místo v nižší platové třídě, která odpovídá jeho dosaženému vzdělání podle přílohy č. 1 k ZSS, lze i bez souhlasu státního zaměstnance, neboť v případě převedení dle § 61 ZSS se nejedná o změny služebního poměru dle § 70 odst. 3 a odst. 1 ZSS, ani se nejedná o změnu platové třídy v důsledku změny konkrétního služebního místa [§ 79 odst. 2 písm. e) v návaznosti na § 18 ZSS], neboť ke změně dochází v důsledku převedení z jednoho služebního místa na druhé, tj. v důsledku změny služebního poměru.“*
57. Ohledně zařazení žalobkyně do nižší platové třídy soud konstatuje, že žalobkynino magisterské vzdělání a dosavadní zařazení odůvodňuje její zařazení na služební místo v 11. až 14. platové třídě. Tímto konstatováním se však kritérium zařazení do platové třídy nevyčerpává. Výše platu a její možná změna je z pohledu státního zaměstnance nepochybně Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jedním ze stěžejních atributů pracovní pozice, a to zejména s ohledem na výživu jeho samého a jeho rodiny a existenci případných dlouhodobých závazků (typicky hypotečního úvěru), a od konkrétních dopadů do majetkových poměrů konkrétního zaměstnance proto nemůže být zcela odhlédnuto. Také metodický pokyn ostatně vyžaduje, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2021, č. j. 10 Ad 16/2019-110).

58. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že zařazení do stejné platové třídy, v jaké bylo služební místo, na kterém státní zaměstnanec dosud vykonával službu, není při převedení podle § 61 zákona o státní službě nezbytnou podmínkou, a že lze převést konkrétního státního zaměstnance na práci o něco méně kvalifikovanou v nižší platové třídě. To však neznamená, že lze zaměstnance bez dalšího převést na služební místo v kterékoli platové třídě, u níž to stupeň jeho vzdělání dovolí. Ostatně také metodický pokyn uvádí příklad s převedením o jednu platovou třídu níž, ačkoli výslovně nevylučuje ani výraznější posun. Vždy je však třeba posuzovat vhodnost takového postupu s ohledem na zaměstnancovy konkrétní poměry.
59. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla zařazena do jedenáctého platového stupně, což představuje v dosavadní 14. platové třídě platový tarif 49 700 Kč, zatímco v 12. platové třídě 39 290 Kč. To odpovídá poklesu přibližně o 21 %. Takový pokles soud s ohledem na dosavadní judikaturu považuje za závažný, avšak stále ještě akceptovatelný (viz případ řešený rozsudkem městského soudu ze dne 25. 11. 2021 č. j. 10 Ad 5/2020-52, a na něj navazujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2023 č. j. 7 Ads 409/2021-55, kde došlo k poklesu platu o 23 %, dále případ řešený rozsudkem městského soudu ze dne 12. 4. 2022 č. j. 5 Ad 4/2019-62 a na něj navazujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2022 č. j. 1 Ads 91/2022-40, kde došlo k poklesu o tři platové třídy, dále lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2023 č. j. 7 Ads 9/2022-23, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že snížení platu o 35 % samo o sobě neodůvodňuje závěr o nevhodnosti služebního místa). Vzhledem k tomu, že služební orgán nenalezl pro žalobkyni vhodné služební místo ve shodné platové třídě, převedl ji na služební místo ve 12. platové třídě, jež u žalobkyně se vzděláním v magisterském studijním programu přicházelo v úvahu s ohledem na možnost jejího zařazení do 11. až 14. platové třídy. Její konkrétní zařazení do 12. platové třídy odpovídalo náplni činnosti nového služebního místa referenta odboru cenové kontroly, když se jednalo o stupeň zařazení v organizační struktuře příslušného služebního úřadu s nejnáročnější činností spočívající ve stanovování postupů řešení případů zneužití hospodářského postavení v oblasti cen a provádění cenových kontrol oproti původnímu zařazení jakožto vrchní ministerský rada s nejnáročnější činností tvorba koncepce cenové politiky České republiky. Tento pokles dle názoru městského soudu dostatečně reflektuje, že žalobkyně přestala být vrchním ministerským radou, sám o sobě však neindikuje, že by oproti předchozímu zařazení bylo nové zařazení (obsahově naplňující obdobnou dosavadní pracovní činnost žalobkyně, avšak již neobsahující nejnáročnější činnost v podobě tvorby koncepce cenové politiky České republiky) zcela nevhodné. Soud proto shrnuje, že nepovažuje z důvodu poklesu platu služební místo, na které byla žalobkyně převedena, za pro ni nevhodné.
60. Soud přisvědčuje argumentaci žalovaného v tom smyslu, že souhlas žalobkyně není v tomto případě nutnou podmínkou jejího převedení na nové služební místo. To však neznamená, že by se jednalo o hledisko zcela bezvýznamné. Nesouhlas zaměstnance s jeho převedením nepochybně snižuje míru vhodnosti služebního místa, není však kritériem, které by bylo pro závěry ohledně vhodnosti služebního místa rozhodující, nebo snad jediné. Soud již shora vypořádal argumentaci žalobkyně k okolnostem, které označila za důvod svého nesouhlasu. Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Vzhledem k tomu, že nesouhlas žalobkyně je odvislý od hledisek, při jejichž posouzení soud shledal místo pro žalobkyni jako vhodné (přestože v některých ohledech nikoli jako ideální), nepovažuje soud s ohledem na znění metodického pokynu nesouhlas žalobkyně za okolnost, která by v nyní posuzované věci způsobila nevhodnost nového služebního místa žalobkyně.

61. S ohledem na shora nastíněnou míru, v jaké soud považuje kritéria vhodnosti služebního místa za naplněná, nelze ani při jejich souhrnném zhodnocení ve vzájemné souvislosti podpořit závěr žalobkyně, že nové služební místo pro ni není vhodné. O tom, že z některých hledisek lze nové místo pro žalobkyni považovat za vhodné, spor ani nebyl (zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost, schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadní zkušenosti, zájem na řádném výkonu služby). Z některých sporných hledisek (vzdělání a kvalifikace, obor služby, zachování služebního úřadu) soud považuje místo za pro žalobkyni vhodné. Z hlediska místa výkonu služby, platového zařazení a postoje žalobkyně k převedení je vhodnost naplněna v poněkud nižší míře, která však stále umožňuje nové místo žalobkyně označit za vhodné. Jiná hlediska, která měla být ve vztahu k vhodnosti služebního místa zkoumána, žalobkyně nevznesla.
62. Tvrdí-li žalobkyně, že služební orgán vyhledávání míst pro žalobkyni činil pouze formálně, takový závěr neodpovídá obsahu správního spisu. Součástí správního spisu jsou i podrobné tabulky popisující volná služební místa, která ke dni 2. 8. 2021 služební orgán posuzoval a z nichž vycházel při odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Rovněž ze správního spisu vyplývá, že služební orgán zjišťoval informace týkající se služebních míst v Ministerstvu zemědělství zjištěných v portálu ISoSS, která se neukázala jako příhodná, neboť jedno z nich bylo již obsazené a na druhé bylo vyhlášeno výběrové řízení. Nadto převést státního zaměstnance na služební místo v jiném služebním úřadě je možné pouze se souhlasem tohoto jiného služebního úřadu, k jehož udělení nelze jiný služební úřad nijak přimět. Nelze odhlédnout rovněž od skutečnosti, že *„služební orgán není povinen vyhledat všechna volná služební místa ve státní správě, jak předpokládá žalobkyně, ale pouze takový počet míst, v nichž bude schopen najít pro žalobkyni vhodné volné služební místo. Pokud takové místo nalezne, není už povinen podnikat další zjišťování, neboť takový postup by neodpovídal hospodárnosti a procesní ekonomii daného řízení. Služební orgán je jistě povinen v maximální míře chránit práva dotčeného státního zaměstnance, který má být bez své viny převeden na jiné služební místo, avšak není jeho povinností vyhledávat nejvhodnější služební místo ze všech existujících služebních míst, která jsou volná, a to podle názoru daného státního zaměstnance, ale pouze takové místo, které se po posouzení všech relevantních kritérií jeví jako vhodné.“* (rozsudek městského soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 5 Ad 2/2018-93, jenž byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58) Tvzení žalobkyně ohledně nedostatečné aktivity služebního orgánu ve vyhledávání volných vhodných míst proto soud nepovažuje za důvodné.
63. Soud nepřisvědčil ani dílčí námitce žalobkyně, že služební orgán pouze realizoval svůj záměr převést žalobkyni na místo ve Specializovaném finančním úřad. Takové skutečnosti ze správního spisu nevyplývají. Splňuje-li vybrané služební místo kritéria vhodnosti, je dle městského soudu v zásadě irelevantní, jakým způsobem služební orgán dospěl k tomuto závěru o vhodnosti vybraného služebního místa. V této souvislosti je třeba připomenout, že vhodnost služebního místa bez dalšího neznamena, že nové služební místo přesně odpovídá místu předchozímu. Postačuje, blíží-li se mu co do vykonávaných činností. Požadavku a obsahu „vhodnosti“ služebního místa ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu citované v bodech [44] až [46] tohoto rozsudku dle městského soudu služební orgán dostal.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

64. Zákon o státní službě ani metodický pokyn nestanoví, v jakém časovém rámci má vyhledávání vhodných volných služebních míst probíhat vyjma toho, že vhodnost má být posouzena předem a podklady dokládající volná služební místa mají být aktuální v době rozhodování s výjimkou situace, kdy služebnímu orgánu je znám brzký vznik nových služebních míst, neboť taková nová služební místa do své úvahy zahrne také. Soud proto neshledává postup služebnímu orgánu, který volná místa vyhledával ke dni 2. 8. 2021, tedy bezprostředně před vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 19. 8. 2021, za rozporný se zákonem či metodickým pokynem, přičemž ani nesouhlas odborové organizace nemůže mít na převedení na jiné služební místo jakýkoliv vliv.
65. Závěrem k tomuto žalobnímu bodu městský soud poukazuje rovněž na usnesení ze dne 19. 4. 2022, sp. zn. II. ÚS 440/22, ve němž Ústavní soud připomněl, že *„přijetí do služebního poměru je spojeno se zvýšenou ochranou státního zaměstnance v průběhu služby. Tato ochrana se projevuje krom jiného i v tom, že státní zaměstnanec, který byl odvolán ze svého původního služebního místa, nebo jehož dosavadní služební místo bylo zrušeno, není ze služebního poměru bez dalšího propuštěn pro nadbytečnost. Příslušný služební orgán je naopak povinen nalézt mu jiné vhodné místo ve služebním úřadě, případně ve služebních úřadech jiných“, přičemž „podstatné tu ovšem je, že nikdo není nucen do těchto poměrů v první řadě vůbec vstoupit. Učiní-li tak, musí si být vědom, že setrvání v nich s sebou přináší jak nejružnější přednosti, tak ale i některá úskalí. Je na případném zájemci, aby si sám zhodnotil možná pozitiva a negativa a tomu uzpůsobil svoji volbu.“* Tato ochrana však není bezbřehá a soud proto opakuje, že vhodnost bez dalšího neznamená, že nové služební místo přesně odpovídá místu předchozímu, neboť postačuje, blíží-li se mu co do sledovaných kritérií. Při vyhodnocování této otázky nelze zaměňovat otázku hledání „vhodného“ s hledáním „ideálního“ nebo „totožného“ služebního místa. Nelze přitom ani zapomínat, že obecná tendence by měla směřovat k zařazení zaměstnance na vhodné služební místo, před alternativou (krajní a obecně nepreferovanou), kterou je zařazení mimo výkon služby, s ohledem na neexistenci volného „vhodného“ služebního místa ve smyslu § 62 odst. 1 zákona o státní službě (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Ads 79/2023).

IV. 3 Námitka porušení procesních práv žalobkyně

66. Žalobkyně v žalobě dále namítla porušení zásady dvojinstančnosti, když měl žalovaný instruovat služební orgán, jak se v rámci nového projednání odvolání k věci vyjádřit tak, aby mohlo být odvolání žalobkyně opět zamítnuto. Takový postup žalovaného pak v žalobkyni rovněž vzbuzuje pochybnost o jeho nestrannosti. Kromě toho provedl žalovaný enormní doplnění spisu, čímž porušil zásadu koncentrace řízení.
67. Zásada koncentrace řízení je zakotvena v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který stanoví, že *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.* Cílem uvedené zásady je pak zejména přenést odpovědnost za včasné uplatnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů na účastníky řízení a soustředit je tak před prvoinstanční správní orgán. Aplikací uvedeného principu má být totiž zamezeno účelovým skutkovým tvrzením a nehospodárnému prodlužování správních řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2025, čj. 5 Azs 214/2024-43). Zásada koncentrace řízení je proto opodstatněná zejména v případech, kde se jedná o řízení zahajovaná na návrh, tedy řízení o žádosti, neboť je v zájmu žadatele,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. To vyplývá rovněž z rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud upozornil, že zásada koncentrace řízení nemá místo v řízeních, v nichž správní orgán ukládá z úřední povinnosti účastníkovi nějakou povinnost. V těchto řízeních je totiž speciální úpravou § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu, podle níž *v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*. K omezení zásady koncentrace řízení pak dochází i s ohledem na rozsah přezkumu podle § 89 odst. 2 správního řádu, kdy pro zjištění zákonnosti rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, odvolací správní orgán zásadou koncentrace řízení být vázán nemůže. Konečně, vyloučení aplikace zásady koncentrace vyplývá i z § 3 správního řádu, dle něhož, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (FIALA, Z., FRUMAROVÁ, K., VETEŠNÍK, P., ŠKUREK, M., HORZINKOVÁ, E., NOVOTNÝ, V., SOVOVÁ, O., SCHEU, L. *Správní řád: Praktický komentář*. Wolters Kluwer. ISSN 2336-517X). V neposlední řadě i ze samotného znění § 82 odst. 4 správního řádu vyplývá, že se případná koncentrace řízení vztahuje výlučně na účastníka řízení, jímž prvoinstanční správní orgán v odvolacím řízení nepochybně není. Tím je dle § 27 správního řádu žadatel a další dotčené osoby, na něž se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu, dotčená osoba, již má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost, dotčená osoba, může-li být rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech a povinnostech a dále osoba, o níž to stanoví zvláštní zákon.

68. Podstatou zásady dvojinstančnosti je, že *„řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, odst. 51.)“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS). K otázce rozsahu ingerence odvolacího správního orgánu do prvostupňového správního rozhodnutí se pak vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 34/2023-55, tak, že *„správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení. Tato zásada (mimo jiné) znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí o řádném opravném prostředku představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení. Tato řízení se tedy pojímají dohromady ve svém komplexu. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů proto tvoří jeden celek. Odvolací či rozkladový orgán může nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ (popřípadě doplnit chybějící či strohá odůvodnění) podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). To znamená, že celá věc přechází k rozhodnutí na nadřízený orgán, který odpovídá (ve stejném rozsahu jako správní orgán I. stupně) za správné a úplné zjištění skutkového a právního stavu.“* V rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-47, pak kasační soud uzavřel, že *„odvolací správní řízení je přímo určeno k nápravě vad řízení na prvním stupni; z ničeho neplyne, že by určité skutečnosti musely být zjišťovány a určité listiny musely být předkládány pouze na prvním stupni či že by se případné opomenutí orgánu prvního stupně obstarat listiny nedalo napravit v*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

odvolacím řízení. Zásada dvojinstančnosti neznamená, že každý jednotlivý závěr správního orgánu musí být přezkoumán v odvolacím řízení, ani že veškeré podklady pro rozhodnutí musejí nejprve „projít“ prvním stupněm, aby se jimi odvolací orgán mohl zabývat. Tato zásada znamená, že rozhodnutí orgánu prvního stupně bude jako celek podrobena zkoumání zákonnosti a případně také věcné správnosti.“ Městský soud rovněž zdůrazňuje, že „zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (§ 6 odst. 2 správního řádu). Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34).

69. V nyní posuzované věci se ze správního spisu podává, že žalovaný dne 2. 8. 2024 přípisem č. j. MV-172234-18/SR-2021 informoval žalobkyni o doplnění spisového materiálu v rámci odvolacího řízení a zároveň vyzval žalobkyni, aby se k těmto podkladům pro rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, vyjádřila. Současně s touto výzvou žalovaný žalobkyni zaslal dopis státní tajemnice v Ministerstvu financí ze dne 19. 7. 2024, č. j. MF-23473/2024/30-2, jehož součástí byly rovněž předmětné dokumenty doplněné do spisového materiálu v rámci odvolacího řízení. Na uvedenou výzvu žalobkyně reagovala vyjádřením ze dne 29. 8. 2024. V emailu ze dne 10. 9. 2024 adresovanému služebnímu orgánu žalovaný požádal služební orgán o vyjádření se k tvrzením obsaženým ve vyjádření žalobkyně ze dne 29. 8. 2024. Výzvou ze dne 2. 10. 2024, č. j. MV-172234-29/SR-2021, pak žalovaný vyrozuměl žalobkyni o doplnění spisového materiálu v odvolacím řízení a dále žalobkyni vyzval ve lhůtě 10 dnů k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Ve výzvě žalovaný uvedl, že došlo k opětovnému doplnění podkladů, a to na základě stanoviska Ministerstva financí ze dne 19. 9. 2024, č. j. MF-23473/2024/30-4, v návaznosti na předchozí vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí ze dne 29. 8. 2024. Současně žalovaný žalobkyni zaslal dokumenty, jež k tomuto stanovisku Ministerstvo financí přiložilo a jež do spisového materiálu doplnil.
70. Prizmatem shora uvedených judikturních závěrů městský soud uzavírá, že v nyní posuzované věci nebyl žalovaný vázán zásadou koncentrace řízení, když byl povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho posouzení. Jak již bylo uvedeno shora, tato zásada nedopadá na správní orgány. Správní orgány nejsou oprávněny zjišťovat skutkový stav pouze v rámci prvostupňového správního řízení. V tomto jsou tak východiska uvedená žalobkyní v žalobě naprosto mylná. Z citované judikatury rovněž plyne, že odvolací orgán může doplňovat dokazování a napravit vady rozhodnutí prvostupňového. Žalobkyni bylo zároveň umožněno se s podklady doplněnými do spisového materiálu v rámci odvolacího řízení seznámit a vyjádřit se k nim. Tohoto svého práva žalobkyně využila a k těmto podkladům se velmi rozsáhle vyjádřila. Za takové situace městský soud neshledává, že by postupem žalovaného došlo k porušení procesních práv žalobkyně, když měla možnost se s podklady seznámit a vyjádřit se k nim. Kromě toho žalobkyně v podané žalobě pouze tvrdí, že tímto postupem bylo zasaženo do jejích procesních práv, nicméně neuvedla, co konkrétně by k věci uvedla nad rámec svých reakcí na výzvy k vyjádření a jakým způsobem by tyto další skutečnosti mohly změnit závěry žalovaného.
71. Co se týče žalobkyní namítaného výslovného pokynu, jak má žalovaný v rámci nového projednání odvolání vyjádřit, takový pokyn městský soud v předmětné emailové komunikaci neshledal. V emailu ze dne 10. 9. 2024 žalovaný nejprve shrnul závěry plynoucí Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ze zrušovacího rozsudku městského soudu sp. zn. 6 Ad 5/2022, dále vytyčil stěžejní argumentaci žalobkyně ve vztahu k tvrzenému diskriminačnímu jednání ze strany služebního orgánu a závěrem uvedl, že „vzhledem ke znění rozsudku a tvrzení uvedenému ve stanovisku č. j. MF-23473/2024/30-2 ze dne 19. 7. 2021, že státní zaměstnanci na třech vybraných služebních místech vykonávali dlouhodobě metodiku, je nutno vysvětlit rozpor mezi stanoviskem státní tajemnice v MF a vyjádřením odvolatelů, kteří opírají své argumenty o charakteristiky služebních míst oddělení 1602. Je nutno uvést důvody pro volbu tří zmíněných státních zaměstnanců, přesvědčivě vysvětlit, v čem bylo služební místo třech zmíněných zaměstnanců vhodnější k převodu do oddělení 1601 než služební místa odvolatelů.“ Žádná konkrétní instrukce z předmětné emailové zprávy nevyplývá, žalovaný pouze obeznámil služební orgán se závěry vyplývajícími ze zrušovacího rozsudku, s námitkami žalobkyně a vyzval služební orgán k případnému doplnění tvrzení ve vztahu k převodu třech služebních míst. V takovém postupu žalovaného nelze seznat žádný přímý pokyn k tomu, jak konkrétně se má k věci vyjádřit a ani žalobkyně konkrétně nespecifikuje, co považuje v kontextu této výzvy ze strany žalovaného za přímou instrukci, jak má služební orgán odpovědět. K tomu je nutné i souhlasit s žalovaným, že dokumenty, které služební orgán doložil, existovaly již v době vydání prvoinstančního správního rozhodnutí.

72. Tyto námitky nejsou důvodné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

73. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
74. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. 11. 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.